

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Hjemløs

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Hjemløs", i Goldschmidt, M. A.: *Hjemløs*, udg. af Mogens Brøndsted ; Harald Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1999, s. 450. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt03-shoot-idm139686918842320/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hjemløs

om Publikum og Berømmelse, ja han var langt mere ærgjerrig og maaskee i Øieblikke forføngeligere end hun. Men han kunde ikke lide, at hun talte saaledes, og at hun saa ydmyg og uselvstændig beundrede. Han havde et Instinct for, at han kunde tilgive sig selv, om den lavere Natur blandede sig i den høiere; men *hun* skulde repræsentere Idealets Fordringer, og hvad de end Begge tænkte, saa skulde Talen imellem dem føre opad.

Naar Billedstøtter ere under Arbejde, seer man undertiden Halvdelen færdig, medens den anden Halvdeel synes at være voxet ind i Stenen. Saadan var Pauline, og Otto havde ikke Tryllemeislen, der kunde løse hende fuldstændig.

Han havde i Sommerens Løb gjort en kort Reise til sin Moder. Det Forhold, hvori Nogle vidste eller anede at han stod til Pauline, blev af en Slags Ridderlighed, eller fordi han ikke stod Nogen i Veien, lidet omtalt i Kjøbenhavn; men saa langt borte havde den unge Paulsen troet at kunne bryde Tausheden og være dydig-pikant, og Otto kunde mærke, at man vidste Noget. Men selv vidste han, hvordan Byen var – idetmindste efter Kritiken paa hiint Bal –; han var overbevist om, at Alle ønskede at gjøre ligesom han og kun ikke havde Mod eller Evne. Mødte han en Hentydning eller Tilbageholdenhed, ansaae han det for Hykleri; men da han engang hilste paa Mdm. Sandberg og hun ikke bød ham indenfor til Marie Elisabeth, lod han ikke Følelsen deraf komme heelt ind til Bevidstheden. Han skyndte sig blot desmere med at komme hjem, til Pauline, til Virkelighedens og Drømmens Liv.

Som en Slags Straf for, at han havde kunnet være borte fra hende, vilde hun gjøre ham hdt skinsyg og talte om unge Mennesker, der nu kom i hendes Hjem. Men Smerten var ham utaalelig, og pludselig tænkte han paa Knud Gjedde og sagde til sig selv, at ogsaa hun, hvis der kom Tid og Afstand imellem dem, vilde trøste sig og glemme ham, og da mødte hun i hans Væsen Noget saa stille koldt og determinneert, at hun blev angst for sit eget Forsøg.

Der kom ogsaa andre Ting, hvori hun ikke kunde forstaae ham, navnlig den store Magt, som Aarstidernes Skiften udøvede paa ham, især den stærke Vemod, naar Løvet begyndte at falde, den overordenlige Længsel efter Hyggelighed eller ligesom efter Vinterkvar-

teer. Og i hvor meget end deres Forhold var blevet ført bort fra en hjemlig Arne – eller maaskee netop derfor – stod især i saadanne Øeblikke en stille Hyggeghed for ham som attraaværdigt Maal. Ligesom Hillebrandt vilde han have to uforenelige Dele; han vilde have den frie Kvinde og den unge, hvidklædte, poetiske Huusmoder.

Engang, en Efteraarsdag, da de kunde tage i Skoven, købte han nogen Thee, der var bleven anprist som usædvanlig fin og kostelig, og da de havde opsøgt deres gamle Sted, bad han hende tage Theen og gøre Honneurs. Men enten af Instinct, af Utilbøielighed til at være Huusmoder uden i et virkeligt Hjem, eller overhovedet af Ulyst til denne Slags Beskjæftigelse, overtog hun ikke Hvervet paa den Maade, som han havde meent, men lod Værtinden tilberede to Kopper Thee, medens hun selv sad ved Vinduet og saae ud i den lille Have.

Nu er der ikke saa muntert ovre hos Grosserer Sanders som forrige Gang, vi var her – kan Du huske? sagde Pauline i en Tone, hvori Ottos fine Øre horte Glæde over ikke at see Hines Glæde.

Det tog sig ogsaa melancholsk ud derovre; i et eneste Vindue var opløst, og man saae to ubevægelige Skygger paa Rullegardinerne.

Er de kanskee flyttede ind derovre? spurgte Pauline den indtrædende Værtinde.

Nei; men det er et trist Huus nu.

Saa? hvorfor?

Gud, har De ikke hørt det? Barnet døde, og de har taget dem det saa nær Allesammen, især den gamle Grosserer. Det er en Ynk at see, som han er faldet af, den fiirskaarne Mand det var!

Værtinden havde Ret, og de to Skygger, man saae paa Gardinet, kom fra ham og Camilla.

Paa denne stille mørke Efteraarsaften var han kommen ud til hende, endnu mere nedtrykt end sædvanlig. Hun saae Kummeren, Fortvivlelsen paa hans Ansigt, hun var angst, beredt paa at spørge, erfare den Sorg, han maaskee dulgte, dele den med ham; men ligesom for at samle Styrke til, hvad der forestod, taug hun i nogen Tid; hendes bævende Sjæl søgte at bede, men fandt ikke Ro og Samling. Han tog en Bog, der laa paa hendes Bord, og gav sig til at blade i